nimestik selle raamatu lõpul, „Eesti Rahva Ajalugu“ jmt. Neile lisanduvaist uusist vastavakujulisist väljaandeist võiks mainida esijoones vihkudena ilmuvat G. Tuksam'i „Saksa-eesti sõnaraamatut“.

V. Kunstielu ja teisi vaimuelu alasid.

Kirjutanud ***O. Urgart.***

Teatri alal võis „Estonia“ teatrijuht 1934. a. sügisel ajakirjanikkudele täie kindlusega kinnitada, et teater kriisi enam ei tunne. See maksab esijoones muidugi Tallinna kohta, aga ka teiste suuremate linnade ja kaugemagi provintsi suhtes on selgunud, et h e a teater ei tarvitse kõnelda publiku huvipuudusest ja muist selliseist kriisinähtusist. Kui aga mõni teater ometigi kiratseb, siis ei olene see muust kui ainult teatri enda ajast ja arust läinud organisatsioonist.

„E s t o o n i a“ kunstilised ja ainelised võidud Pagnoli „Kaugete randadega“ 1933. a. meelitasid lavale tooma 1934. a. ka selle teose järje „Fanny“. Sellegi menu oli silmapaistev, kuigi vahest mitte nii suur kui „Kaugetel randadel“. Need mõlemad näidendid kuulusid ka „Estoonia“ ringreisu-kavasse ja nii sai provintski näha erakordselt head mängu. Kogusummas etendas „Estoonia“ neid lavatükke ümmarguselt 41 800 inimese ees.

„Kaugete randade“ ja „Fanny“ menu sõltus üksikasjadeni väljatöötatud, tagasihoidlikust realistlikust mängust. Teissugust, stiliseerivat mängulaadi püüdis rakendada A. Lauter A. Tammann'i „Pilveristi“ lavastuses; erilisi tulemusi sel katsel aga polnud, liiatigi et näidend on realistlik. Teised kevadised „Estoonia“

Eesti kroonika 1934, lk. 84